

Verzoek van het Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio, Sezione Prima bis, van 22 april 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Consorzio GfM, enerzijds, en Ministero della Difesa alsmede Societa Coop.arl „La Cascina” en Zilch Srl, anderzijds

(Zaak C-228/04)

(2004/C 190/18)

Het Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio, Sezione Prima bis, heeft bij beschikking van 22 april 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 2 juni 2004, in het geding tussen Consorzio GfM, enerzijds, en Ministero della Difesa alsmede Societa Coop.arl „La Cascina” en Zilch Srl, anderzijds, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- 1) Moet richtlijn 92/50/EEG, inzonderheid wat de hiervóór genoemde bepalingen daarvan betreft, aldus worden uitgelegd dat waar de gemeenschapswetgever de uitdrukking gebruikt: „die niet aan zijn verplichtingen heeft voldaan ten aanzien van de betaling van de sociale-verzekeringsbijdragen overeenkomstig de wettelijke bepalingen van het land waar hij gevestigd is of van het land van de aanbestedende dienst”, of „die niet aan zijn verplichtingen heeft voldaan ten aanzien van de betaling van zijn belastingen overeenkomstig de wettelijke bepalingen van het land van de aanbestedende dienst”, hij daarmee uitsluitend doelt op de omstandigheid dat de inschrijver op de datum van het verstrijken van de termijn voor de indiening van verzoeken tot deelneming aan een openbare aanbesteding (of hoe dan ook vóór de toewijzing van de opdracht, overeenkomstig de vermeldingen in punt III.4) aan bedoelde verplichtingen heeft voldaan door volledige en tijdige betaling?
- 2) Moet bijgevolg de Italiaanse uitvoeringsbepaling (artikel 12, sub d en e, van Decreto-Legge nr. 157 van 17 maart 1995), die anders dan de hiervóór genoemde Europese rechtsregel toestaat dat van deelneming aan een opdracht worden uitgesloten de inschrijvers die „niet in orde zijn met de verplichtingen ter zake van de betaling van socialezekerheidsbijdragen voor werknemers overeenkomstig de Italiaanse wetgeving of de wetgeving van de staat waar zij zijn gevestigd” of „die niet in orde zijn met de verplichtingen ter zake van de betaling van belastingen en heffingen overeenkomstig de Italiaanse wetgeving of de wetgeving van de staat waarin zij zijn gevestigd”, noodzakelijkerwijze uitsluitend worden uitgelegd op basis van de niet-nakoming van die verplichtingen, hetgeen kan worden vastgesteld op het hiervóór vermelde tijdstip (verstrijken van de termijn voor indiening van verzoeken tot deelneming, of het moment dat onmiddellijk voorafgaat aan de, zelfs voorlopige, toewijzing van de opdracht), waarbij een latere „regularisatie” van de toestand niet ter zake doet?
- 3) Of moet (voorzover tegen de achtergrond van hetgeen hiervóór in punt 2 is gesteld, de nationale rechtsregel wordt geacht niet aan te sluiten bij de ratio en de doelstelling van de Europese rechtsregel) worden geoordeeld dat de nationale wetgever op basis van zijn beoordelingsvrijheid bij de omzetting van de bedoelde richtlijn, ook mag toestaan dat aan de aanbesteding inschrijvers deelnemen die niet „in orde zijn met de verplichtingen” op het moment van het verstrijken van de termijn voor deelneming aan de aanbesteding, maar die niettemin bewijzen dat zij hun toestand kunnen regulariseren (en daarvoor positieve acties hebben ondernomen) vóór de toewijzing?
- 4) Wanneer de uitlegging als vermeld in punt 3 toepasbaar lijkt, mogen daartoe dan rechtsregels worden ingevoerd die veel soepeler zijn dan het strikte begrip „voldoening” dat de gemeenschapswetgever heeft gehanteerd, indien dergelijke rechtsregels niet in strijd zijn met fundamentele gemeenschapsrechtelijke beginselen zoals de gelijke behandeling van alle rechtssubjecten van de Unie of – enkel met betrekking tot openbare aanbestedingen – van gelijke behandeling van alle rechtssubjecten die hebben verzocht aan de aanbesteding deel te mogen nemen?

Beroep, op 7 juni 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg

(Zaak C-236/04)

(2004/C 190/19)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 7 juni 2004 beroep ingesteld tegen Groothertogdom Luxemburg door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Shotter als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat het Groothertogdom Luxemburg, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan:
 - richtlijn 2002/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de toegang tot en interconnectie van elektronische-communicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten (Toegangsrichtlijn) ⁽¹⁾,

- richtlijn 2002/20/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 betreffende de machtiging voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Machtigingsrichtlijn) ⁽²⁾,
- richtlijn 2002/21/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Kaderrichtlijn) ⁽³⁾,
- richtlijn 2002/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische-communicatienetwerken en -diensten (Universeledienst-richtlijn) ⁽⁴⁾,

althans door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens artikel 18 van de Toegangsrichtlijn, artikel 18 van de Machtigingsrichtlijn, artikel 28 van de Kaderrichtlijn en artikel 38 van de Universeledienst-richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;

2. het Groothertogdom Luxemburg te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijnen is op 24 juni 2003 verstreken.

⁽¹⁾ PB L 108 van 24.04.2002, blz. 7.

⁽²⁾ PB L 108 van 24.04.2002, blz. 21.

⁽³⁾ PB L 108 van 24.04.2002, blz. 33.

⁽⁴⁾ PB L 108 van 24.04.2002, blz. 51.

Beroep, op 7 juni 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Frankrijk

(Zaak C-238/04)

(2004/C 190/20)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 7 juni 2004 beroep ingesteld tegen Republiek Frankrijk door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door O. Beynet en A. Whelan als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat de Franse Republiek, door de onjuiste omzetting van de artikelen 1 en 2, lid 3, van richtlijn 90/388/EEG betreffende de mededinging op de markten voor telecommunicatiediensten ⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij de richtlijnen 95/51/EG ⁽²⁾ en 96/19/EG ⁽³⁾, de krachtens deze richtlijn en artikel 249 (voorheen artikel 189), derde alinea, van het Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
2. De Franse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Franse rechtsorde is niet in overeenstemming met het gemeenschapsrecht ter zake van de vergunningsvoorwaarden voor de verrichting van telecommunicatiediensten door kabelmaatschappijen.

De Franse regeling betreffende telefoniediensten bepaalt immers dat vóór de afgifte van een vergunning voor het verrichten van telefoniediensten via kabelnetten de gemeenten of samenwerkingsverbanden van gemeenten moeten worden geraadpleegd. Deze verplichting werpt verscheidene problemen op ten aanzien van artikel 2, lid 3, van richtlijn 90/388, zoals gewijzigd bij richtlijn 96/19/EG, te weten de ondoorzichtigheid van de consultatieprocedure, de te grote discretionaire bevoegdheid van de gemeentebesturen bij het opstellen van hun advies, de onzekerheid of de procedure objectief is wegens de banden tussen bepaalde gemeentebesturen en kabelexploitanten, het discriminatoire karakter van een procedure die niet geldt voor andere aanbieders van telecommunicatiediensten en het gevaar van discriminatie tussen de verschillende kabelexploitanten.

Het voorschrift dat de kabelmaatschappijen stelselmatig alle gemeenten waar hun netwerken zijn gelegen moeten inlichten, legt hun een bijkomende verplichting op in vergelijking met de algemene regel van de vrijheid van aanbidding, die op de andere exploitanten van telecommunicatiediensten van toepassing is. Aangezien geen enkel objectief element deze verschillende behandeling rechtvaardigt, is de Franse regeling in dit opzicht discriminatoir en in strijd met artikel 1, juncto artikel 2, lid 3, van richtlijn 90/388/EEG, zoals gewijzigd bij de richtlijnen 91/51/EG en 96/19/EG.

⁽¹⁾ PB L 192 van 24.7.1990, blz. 10.

⁽²⁾ Richtlijn 95/51/EG van de Commissie van 18.10.1995 tot wijziging van richtlijn 90/388/EEG van de Commissie inzake de opheffing van de beperkingen op het gebruik van kabeltelevisienetten voor het verrichten van reeds geliberaliseerde telecommunicatiediensten (PB L 256 van 26.10.1995, blz. 49).

⁽³⁾ Richtlijn 96/19/EG van de Commissie van 13.3.1996 tot wijziging van richtlijn 90/388/EEG met betrekking tot de invoering van volledige mededinging op de markten voor telecommunicatie.